

ΚΑΤΕΔΑΦΙΣΤΕ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗ! (Ιούλιος 2007)

Συγγραφέας: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ

Η δυσκολία λήψης απόφασης, πριν από λίγες μέρες, για την κατεδάφιση δύο πολυκατοικιών στην οδό Διονυσίου Αρεοπαγίτου ξύπνησε τα κοιμισμένα ανακλαστικά όλων μας γύρω σε ένα πονεμένο ζήτημα στην Ελλάδα: το πώς θέλουμε να δείχνει η πόλη μας. Το ρητορικό ερώτημα που τέθηκε («Τι είναι πιο σπουδαίο, ο ιστός της πόλης ή τα μεγαλεπήβολα μνημειακά της κτίρια;») επαναφέρει ένα άλυτο πρόβλημα που βασανίζει όσους ασχολούνται με το σχεδιασμό των πόλεων από παλιά, κι όχι μόνο στην Ελλάδα. Και αν άλλοτε έφταναν σε κάποιο συμβιβασμό που εξισορροπούσε τις αντίρροπες δυνάμεις, σήμερα αυτό γίνεται ολοένα πιο δύσκολα, κυρίως γιατί έχουν ανατραπεί οι κοινωνικές σχέσεις που στηρίζουν τις κρίσιμες αποφάσεις.

Αν σήμερα ενοχλούν κάποιους οι δύο πολυκατοικίες (αδιάφορο αν είναι διατηρητέες ή ιδιοκτησίες επωνύμων), υπάρχουν ίσως περισσότεροι που ενοχλούνταν, και ενοχλούνται, εξίσου από την προκλητικά φρακαριστή «εμφύτευση» του Μουσείου Ακροπόλεως σε ένα μικρό για τις ανάγκες του οικοπέδο, με μόνο πλεονέκτημα ότι θα εποπτεύει τον Ιερό Βράχο, ό,τι κι αν σημαίνει αυτό. Γιατί στη ρίζα του προβλήματος υπάρχει μια ασάφεια: κανείς δεν έχει ξεκαθαρίσει τι εννοείται με την «οπτική επαφή» που ζητιέται με τέτοιο πάθος. Αν όμως δεν ξέρουμε τι σημαίνει αυτή η «επαφή», πώς να κρίνουμε αν χρειάζεται κάτι να γίνει τώρα, στο παρά πέντε; Όπως σωστά ειπώθηκε, εμπόδια είναι τα πάντα: οι πολυκατοικίες, τα δέντρα του δρόμου, (και συμπληρώνω, γιατί όχι;) ίσως το άνοιγμα προς Φιλοπάππου και προς τους στύλους του Ολυμπίου Διός.

Όσοι θυμούνται καλά, ασφαλώς ξέρουν πως κάποτε στις επιθυμητές κατεδαφίσεις «έπαιζε» και το γωνιακό τετράγωνο στη λεωφόρο Αμαλίας, απέναντι στην πύλη του Αδριανού. Μόνο το κόστος μπορεί να φρενάρει τέτοιες φιλόδοξες απόπειρες «να ανοίξει ο ορίζοντας» γύρω από τα σεπτά μνημεία της πρωτεύουσας. (Αν ήξεραν όσοι κόβονται για τέτοιες εκκαθαρίσεις πόσο παλιές και ξεπερασμένες είναι οι ιδέες τους!) Η περιλάλητη «ανάδειξη μνημείων», τελικά, ήταν πάντα ο πολιορκητικός κριός για να ξεκαθαρίσει η πόλη από «περιττά» και «ενοχλητικά» στοιχεία, ώστε να αναπνεύσει ελεύθερα. Λες κι ήταν άνθρωπος που πετά τα ρούχα του, όταν πιάσουν οι ζέστες. Τόσο απλά. Άλλωστε, αν (σήμερα) ενοχλούν οι δύο

πολυκατοικίες, τι να πούμε για το ίδιο το τερατώδες (σε σχετική κλίμακα) Μουσείο, που έρχεται σε σύγκρουση με ο,τιδήποτε υπάρχει γύρω του, άμεσα στο οικοδομικό του τετράγωνο και έμμεσα, προς τα γειτονικά του τετράγωνα; Προσκαλώ όποιον πράγματι ενδιαφέρεται, να κάνει ένα μικρό περίπατο γύρω από το τετράγωνο του Μουσείου, για να ελέγξει αν έχω δίκαιο. Οι αιχμηρές γωνίες του Μουσείου ξεπροβάλλουν ανάμεσα στα κενά των γύρω κτιρίων σαν εξωγήινη απειλή. Πόσα πράγματα είμαστε, αλήθεια, έτοιμοι να θυσιάσουμε χάριν μιας εμμονής; Εγώ λέω: τα πάντα, και προτείνω επισήμως να κατεδαφιστεί όλη η περιοχή Μακρυγιάννη ως πέρα, το «Διόνυσος». Αυτό μάλιστα, θα ήταν μια καλή ανάσα για την πόλη.

Αλλά ας μην παρατραβάμε το σκοινί, κι ας περιοριστούμε στα εφικτά. Πάω στοίχημα πως πολλοί θα ήταν εκείνοι που απορούσαν, γιατί δεν κατεδαφίστηκε εξ αρχής το (διατηρητέο, βεβαίως) κτίριο Μακρυγιάννη -αυτό κι αν μπλοκάρει το νέο Μουσείο. Μήπως μπορεί να γίνει κάτι τώρα, στην τούρλα του Σαββάτου, που (κατά πώς φαίνεται) όλα παίζουν ακόμη;

Το άρθρο δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» στις 21 Ιουλίου 2007, σ. 3.